

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. T. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2011, č. j. 11 A 200/2010 – 62,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2011, č. j. 11 A 200/2010 – 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2011, č. j. 11 A 200/2010 – 62, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 8. 2010, č. j. CPR-3729-2/ČJ-2010-9CPR-C220, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního ředitelství cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie v Domažlicích ze dne 11. 1. 2010, č. j. CPPL-2479/ČJ-2009-034062-PT, tak, že se žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny nevyhovuje a povolení k dlouhodobému pobytu se žalobci neuděluje, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Městský soud shledal, že postup odvolacího orgánu, který prvostupňové rozhodnutí neobsahující odkaz na ustanovení právních předpisů pouze změnil a do výroku tento odkaz doplnil, byl v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vyplývá, že žalobci nebyl dlouhodobý pobyt udělen z důvodu nebezpečí narušení veřejného pořádku. Jednání žalobce založilo důvodné nebezpečí, že by žadatel o dlouhodobý pobyt mohl ve smyslu zákona o pobytu cizinců závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Bylo dostatečně prokázáno, že žalobce není ochoten respektovat základní pravidla chování vyjádřená právními předpisy nejen na území České republiky. Klasifikace žalobcova jednání jako závažného porušení veřejného pořádku je přitom souladná i s právním řádem Evropských společenství, konkrétně se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo založeno výlučně na jeho osobním chování, konkrétně na způsobu, jakým se snažil domoci tohoto povolení. Není pochyb o tom, že uzavření manželství je osobním chováním. Svým chováním navíc žalobce skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Není důvodná námitka, že si správní úřad prvého stupně opatřil bez souhlasu žalobce spisový materiál z jiných řízení z moci úřední, aniž by o tom žalobce informoval či požádal o jeho souhlas, a jako důkazy použil úřední záznamy obsažené v těchto spisech. Správní úřad prvého stupně umožnil žalobci a jeho manželce podávat návrhy na doplnění dokazování a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Z obsahu žalobní námitky není zcela určitě patrno, které konkrétní důkazy či rozhodné skutečnosti byly správním úřadem opatřeny, aniž by se s nimi nemohl žalobce seznámit. Postup správního úřadu byl v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Z obsahu žaloby není zřejmé, které konkrétní důkazy měly být prováděny mimo ústní jednání v rozporu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a není zřejmé, na základě jakých konkrétních právních ustanovení má žalobce za to, že k opatřování důkazů ze spisového materiálu v jiných správních řízeních je nutný jeho souhlas. Ust. § 87d a § 87k zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců) na žalobce nedopadají, neboť ani žalobce, ani jeho rodinní příslušníci nejsou občany EU. Městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že zcela jiná ochrana je právním řádem poskytována cizincům bez jakéhokoliv zázemí, kteří se snaží o vstup na území České republiky, jiná cizincům, kteří žádají pouze o krátkodobá či dlouhodobá víza bez rodinného zázemí na území České republiky, a jiná cizincům žádajícím o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, jejichž příbuzní v rozsahu nukleární rodiny pobývají několik let v režimu trvalého pobytu na území České republiky. V posledním případě není například požadováno předložení výpisu z rejstříku trestů, tedy prokázání trestní zachovalosti. Na řízení ve věci dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny nelze mechanicky aplikovat § 56 odst. 1 písm. h) ani § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí o neudělení pobytu v kontextu dopadů do rodinného a soukromého života žadatele a ostatních účastníků řízení. To vyplývá i z § 2 odst. 1 správního řádu,

odkazujícího na mezinárodní smlouvy, jako například na Evropskou úmluvu na ochranu lidských práv či Úmluvu o právech dítěte. Možnost narušení veřejného pořádku závažným způsobem je v ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců kladen na roveň ohrožení bezpečnosti státu či mezinárodních vztahů ČR, z čehož lze dovozovat spíše mimořádné protiprávní jednání. Musí zde existovat reálná hrozba působící do budoucna a nikoliv pouze případná protiprávní jednání v minulosti. Předchozí jednání stěžovatele nedosáhlo takové intenzity, aby bylo možné presumovat narušení veřejného pořádku závažným způsobem v budoucnosti. Soud i správní orgány interpretovaly tento neurčitý právní pojem nezákonně a v rozporu s právem Evropských společenství. K jeho výkladu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68, s tím, že veřejný pořádek je vymezen ve směrnici 2004/38/ES a judikatuře Soudního dvora. Při aplikaci výhrady veřejného pořádku (resp. zde ještě intenzivnější výhrady závažného narušení veřejného pořádku) je nutno velmi pečlivě zvažovat výsledky dokazování a tyto pak kontextualizovat na situaci účastníka řízení a jeho rodiny. Stěžovatel pobývá se svou manželkou a dvěma dětmi, přičemž všichni mají povolen trvalý pobyt na území České republiky. Dále je stěžovatel otcem dalšího dítěte – občana České republiky. Zájem na spojování rodin a zachování rodinného soukromého života v tomto případě převažuje nad neudělením pobytu stěžovateli. Nemůže obstát tvrzení správního orgánu a soudu, že stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Zaprvé je otcem nezletilého dítěte občana České republiky. Z pouhého faktu, že s ním nesdílí společnou domácnost nelze bez dalšího dovozovat, že není jeho rodinným příslušníkem. Zadruhé neurčitý pojem závažné narušení veřejného pořádku je sice v evropském právu ukotven a interpretován v kontextu rodinných příslušníků občana Evropské unie, ale pokud je identický pojem používán i u příslušníků třetích zemí, je nutné z této interpretace vycházet analogicky. Napadené rozhodnutí správního orgánu a soudu je nepřezkoumatelné z několika důvodů. Správní orgán bez dalšího námitky zaměřené na nutnost zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení odmítl bez relevantního odůvodnění a městský soud se k nim vůbec nevyjádřil. Městský soud vůbec nereflektoval námitky ohledně interpretace pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Ani žalovaný ani soud se nevypořádali s otázkou postavení stěžovatele jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dále byl stěžovatel zkrácen na možnosti odvolat se, resp. vyjádřit se v odvolání ke všem skutečnostem, když došlo druhostupňovým rozhodnutím ke změně výroku rozhodnutí prvého stupně, z něhož jasně nevyplývá, z jakého důvodu mu nebyl dlouhodobý pobyt udělen. V neposlední řadě si správní orgán prvního stupně opatřil spisový materiál z jiných řízení, aniž by o tom stěžovatele informoval či požádal o jeho souhlas a jako důkazy použil úřední záznamy v těchto spisech obsažené. Jednak je řízení o žádosti ovládáno dispoziční zásadou, jednak úřední záznamy nemohou sloužit samy o sobě jako důkazní prostředky. Stěžovatel ze všech uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel v rámci kasačních námitek konkretizuje tak, že se městský soud vůbec nevyjádřil k otázce zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, nereflektoval námitky stěžovatele ohledně interpretace pojmu závažné narušení veřejného pořádku a nevypořádal se s otázkou postavení stěžovatele jakožto rodinného příslušníka občana EU.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, Ústavní soud například vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyložil, že „*[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, Nejvyšší správní soud judikoval, že „*rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.*“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, pak tento soud

vyslovil právní názor, že *„nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“*

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Soud se tedy v odůvodnění svého rozsudku musí plně věcně vypořádat se všemi žalobními námitkami, ledaže by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné (v tomto směru viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

Shora uvedeným požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek městského soudu nevyhovuje, neboť se správní soud v odůvodnění svého rozsudku nijak nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatele, že správní orgán nezkoumal a nezohlednil, jaký bude mít dopad případné neudělení povolení k pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Napadený rozsudek městského soudu v tomto rozsahu trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Ostatním dílčím námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku však již nelze přisvědčit. Není pravdou, že by městský soud nereflektoval námitky stěžovatele ohledně interpretace pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Městský soud s odkazem na judikaturu provedl výklad tohoto pojmu a výslovně reagoval na straně 10 svého rozsudku na žalobní argumentaci tak, že se s přístupem žalobce nelze ztotožnit, a rozvedl blíže důvody, proč se přiklání k výkladu provedenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 – 64.

Napadený rozsudek nemůže být považován za nepřezkoumatelný ani z důvodu, že se městský soud nevypořádal s otázkou postavení stěžovatele jako rodinného příslušníka EU. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu provádí soud v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkum napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nelze proto považovat za jeho pochybení, pokud se nezabývá skutečností, kterou stěžovatel v žalobě vůbec neuvedl a ze které ani nevyvozoval žádné právní důsledky.

Vedle výše uvedeného však Nejvyšší správní soud sám shledal dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, která mu brání v posouzení důvodnosti kasační námitky, podle níž městský soud nesprávně vyhodnotil, zda jednání stěžovatele dosáhlo takové intenzity, aby šlo o závažné narušení veřejného pořádku. Z napadeného rozsudku totiž není zřejmé, v čem konkrétně spatřuje městský soud důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že *„dospívá k závěru, že* [stěžovatelovo] *jednání takové důvodné nebezpečí založilo. I dle názoru zdejšího soudu je totiž ze skutkového stavu, tak jak byl zjištěn během správního řízení, zjevné, že jednání*

účastníka řízení (výše podrobně popsaná soudem a výslovně uvedená i v odůvodnění správních rozhodnutí), byla správními úřady obou stupňů zhodnocena jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť se těchto různorodých protiprávních jednání dopouštěl postupně od roku 2003 a bylo tak dostatečně prokázáno, že účastník řízení není ochoten respektovat základní pravidla chování vyjádřená právními předpisy nejen na území České republiky."

V rekapitulační části napadeného rozsudku je však popsána celá řada jednání stěžovatele, jako například již samotné podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, předložení pozměněné kopie oddacího listu, neoprávněný pobyt na území České republiky od 18. 1. 2005 do 5. 12. 2005, podání žádosti o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s nezletilým J. P. – občanem České republiky (té bylo nejprve vyhověno, po provedení obnovy řízení však byla žádost zamítnuta), spáchání trestného činu (s poukazem na odsouzení Okresním soudem v Chebu, sp. zn. 3 T 74/2002), spáchání správních deliktů (potrestané dvěma rozhodnutími České obchodní inspekce), neoprávněný pobyt na území Německa dne 3. 6. 2008 (je poukazováno na předání stěžovatele z Německa do České republiky) či spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Z napadeného rozsudku tak není vůbec zřejmé, která z uvedených jednání podle městského soudu naplňují důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Posuzování existence takového důvodného nebezpečí se musí opírat o konkrétní činy stěžovatele a konkrétní skutečnosti. Jestliže městský soud pouze obecně uvádí, že jednání stěžovatele naplňuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, aniž by toto jednání konkretizoval (pouze neurčitě odkazuje na jednání „*výše podrobně popsaná soudem a výslovně uvedená i v odůvodnění správních rozhodnutí*"), není možné posoudit správnost tohoto závěru, respektive důvodnost kasační stížnosti namítající nesprávnost tohoto závěru.

Nepřezkoumatelnost úvah městského soudu podtrhuje i další pasáž, která následuje po učinění závěru o existenci důvodného nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku, v níž se uvádí: „*Soud dospěl k závěru, že zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo založeno výlučně na jeho osobním chování, konkrétně na způsobu, jakým se snažil domoci tohoto povolení. Není pochyb o tom, že uzavření manželství je osobním chováním. Tímto výše popsaným chováním navíc skutečně, aktuálně a dostatečně závažně žalobce ohrozil základní zájem společnosti, kterým je v daném případě respektování právního řádu. Žalobci vytýkané jednání není pouze jednáním před podáním žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, ale jednáním v souvislosti s touto žádostí, jehož účinky by trvaly i do budoucna právě proto, že správní orgán by na akceptaci žalobcova obcházení zákona založil vytvoření právního vztahu, trvajícího do budoucna.*"

Městský soud v citované pasáži tedy poukazuje zřejmě na jiné jednání stěžovatele, kterým měl být ohrožen základní zájem společnosti, a sice uzavření manželství a obcházení zákona. S důvody uvedenými v předchozích pasážích se však tyto závěry zcela míjí, a napadený rozsudek je proto v tomto směru také nesrozumitelný.

Dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však nebrání kasačnímu soudu, aby se vyslovil k důvodnosti některých kasačních námitek pojících se k žalobním bodům, s nimiž se městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Stěžovatel namítá, že byl zkrácen na právu podat odvolání, resp. vyjádřit se v odvolání ke všem skutečnostem, když došlo druhostupňovým rozhodnutím ke změně výroku rozhodnutí prvého stupně tak, že bylo do textu výroku rozhodnutí prvého stupně doplněno právního ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno. Městský soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť odvolací orgán postupoval v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, stěžovatel nebyl tímto postupem zkrácen na právech a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobci byl dlouhodobý pobyt neudělen z důvodu nebezpečí narušení veřejného pořádku.

Nejvyšší správní soud se v této otázce ztotožňuje s argumentací i závěrem městského soudu. Ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výslovně umožňuje odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Výjimkou, kdy změnu provést nelze, jsou případy, kdy by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Taková situace však nenastala v posuzované věci. V druhém odstavci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo odkázáno na konkrétní ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a i z dalšího obsahu odůvodnění je zřejmé, z jakých důvodů nebylo žádosti stěžovatele vyhověno. Změna výroku rozhodnutí spočívající v doplnění ustanovení právního předpisu, na které již bylo v odůvodnění provstupňového rozhodnutí odkázáno, nemohla stěžovatele nijak zkrátit na jeho právu odvolat se. Tato kasační námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále napadenému rozhodnutí vytýká, že si správní orgán prvého stupně opatřil bez jeho souhlasu spisový materiál z jiných řízení z moci úřední, aniž by o tom stěžovatele informoval či požádal o jeho souhlas, a jako důkazy použil úřední záznamy v těchto spisech obsažené.

Nejvyšší správní soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Obecně lze poukázat na ust. § 52 větu druhou správního řádu, podle níž „[s]*právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Správní orgán tak byl oprávněn provést i jiné, než stěžovatelem navržené důkazy, a to aniž by k tomu bylo potřeba souhlasu stěžovatele. Skutečnost, že řízení bylo zahájeno na návrh, správní orgán nezbavuje povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 2 správního řádu. Ze zákona přitom nevyplývá ani povinnost informovat účastníky řízení o opatření listin. Je zcela postačující, je-li před vydáním rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 účastníku řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato povinnost byla v posuzované věci také splněna, a to výzvou ze dne 10. 12. 2009. Ve zbytku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že ze stěžovatelem formulované žalobní a nyní stížní námitky není zcela určitě a srozumitelně patrno, na které konkrétní důkazy, úřední záznamy či rozhodné skutečnosti tato námitka míří. Stěžovatelův poukaz na pochybení správního orgánu není v tomto směru dostatečně konkrétní na to, aby se s ním bylo možno věcně vypořádat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2011, č. j. 11 A 200/2010 – 62, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, a proto přistoupil k jeho zrušení podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na městském soudu, aby se vypořádal se všemi žalobními námitkami a ve svém rozhodnutí přesně popsal, v jakém konkrétním jednání stěžovatele spatřuje důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při interpretaci pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, a subsumpci posuzovaného skutkového stavu pod tyto pojmy přitom bude potřeba zohlednit i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu